

N.Y.C. TIME

זמן הדלקת נרות - 8:12
 סוף זמני ק"ש - 8:39
 9:15 -
 סוף זמן תפלה - 10:30
 דף היומי לשבת: ב"ב י"א

בס"ד, עש"ק פ' קרח - פרק ד' - שנת תשפ"ד לפ"ק

פרשת קרח

יש אומרים בדרך צחות, מפני שעדת קרח טענו על משה, "ומדוע תתנשאו על קהל ה'" (טז:ג). אמנם, הלוא העידה התורה על משה שהי' ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה (יב:ג). וא"כ אם עדת קרח חשבו שגובה 'פני האדמה' נחשבת כגבהות והתנשאות, לכך מדה כנגד מדה הם נבלעו תחת 'פני האדמה'.

ועיין בפירוש רבינו אפרים שכתב: "ויקומו לפני משה" (טז:ב) וי' קמו' - וי' לאותה קימה, כי ירידה היא להם. "ויקומו לפני משה" - להגיד לך חציפות שלהם, שלא נתביישו מפניו אלא עמדו לפניו ודיברו עמו עזות (עיין מדרש תנחומא פ"ח, ילקו"ש רמו תתקנ"ט).

וואת שם אהרן תכתוב על מטה לוי וגו'" (יז:יח). בס' ביאורי מהרא"י לבעל תרוה"ד איתא: מקשים, מה תיקון הי' בזה שלא יעוררו על הכהונה, עדיין יאמר שאר שבט לוי אילו נכתב אחד משמותינו על מטה לוי הי' פורח ג"כ משום דכל השבט מקודש.

וי"ל דכל מחלוקת קרח וכל שבטו כבר נסתלקו בשריפת המקטרים את הקטורת, ונתנסה שאין ראוי לכהונה אלא אהרן. אלא שעדיין הי' ערעור מן שאר שבטים על שבט לוי כולה בשביל שהקריבן משה לעבוד עבודת המקום, ואמרו שמשה עשה זאת מדעתו בשביל כבוד אבותיו. ושבט ראובן התחיל בערעור זה מפני הבכורה, ואפשר ע"כ כן באו ג"כ שבט יהודה לערער משום המלכות, וג"כ שבט יוסף לפי שלו ניתנה בכורה, וע"כ באו כל השבטים ונתנסה זה במטות.

"והי' המטה אשר אבחר בו מטהו יפרח" (יז:כ). בספר שמן הטוב להרב דוד וויינבערגער ז"ל, רב דצעירי ישראל דוויליאמסבורג, איתא: וצריך ביאור, למה צריך הנס של פריחת מטה אהרן אחרי שכבר ראו נס הבלועים והשרופים וגם את המגיפה, וכבר נזהרו "ולא תהי' קקרח וכעדתו"?

והנה מבואר בבית לוי בהגש"פ, היות וכבר נאמר תירוץ לרשע 'ואף אתה הקהה את שיניו' ו'אילו הי' שם לא הי' נגאל'. אבל תירוץ זה שונה מהתירוץ בכתוב: "ואמרתם זבח פסח" (שמות יב:כז). ותירץ דשאלת רשע זקוקה לשני תירוצים - אחד לרשע עצמו, והשני להאב, שיתכן ששאלת הרשע עוררה בו איזה ניצוץ מחשבת פסול. ולחזק אמונתו, התירוץ הב' הוא 'ואמרתם זבח פסח וגו'". כמו כן י"ל כאן, שכדי לחזק את ידי אהרן שלא יכנס בלבו איזו ניץ מחשבת פגם להחליש אמונתו בבחירתו, ע"כ צריך לפריחת מטהו, וכי הוא בחיר הי'.

"רב לכם בני לוי" (טז:ז). כתב רש"י: וקרח שפיקח הי', מה ראה לשטות זה? עינו הטעתו, ראה שלשלת גדולה יוצאה ממנו, שמואל ששקול כנגד משה ואהרן. אמר: בשבילו אני נמלט ...

בס' ושלל לא יחסר איתא: את סופו המר של הסב ה'פיקח' קרח, למדה חנה, בעת שהתפללה לפני הקב"ה שיתן לה בן, וביקשה "ונתתה לאמתך זרע אנשים" (ש"א א:יא). ובגמ' (ברכות לא): דרשו: לא ארוך ולא גוץ, ולא קטן ולא אלם, ולא צחור ולא גיחור, ולא חכם ולא טיפש.

והפליאה מתבקשת: וכי מי שמע על אם המתפללת שבנה לא הי' חכם?

אמר על כך האדמו"ר בעל אמרי אמת מגור: הלוא חנה היתה נכדתו של קרח, וראתה לאן הובילה אותו פקחותו, כמאמר חז"ל "וקרח שפיקח הי' מה ראה לשטות זה", ומתוך כך הסיקה שלא טוב להיות חכם יותר מדי, ומשום כך ביקשה כי בנה הי' לא חכם ולא טיפש ...

הוסיף על כך בנו, האדמו"ר בעל בית ישראל מגור: אמרו חז"ל "וקרח שפיקח הי' מה ראה לשטות זה" - לאיזו שטות התכוונה? לשטות הגדולה שלו - "שפיקח הי'", כי רק מכח אותה פיקחות הגיע לכל הקלקולים הגדולים שלו.

ונכדתו, חנה, זכרה היטב כיצד פיקחותו של קרח היתה בעוכריו, ועל כן ביקשה 'לא חכם', כי יותר מדי חכם ג"כ אין זה טוב [וכלשונו: "אז צו קלוג טויג אויך נישט"].

בשיחות מוסר (תשל"א מאמר י"ח) להגר"ח שמואלביץ זצ"ל איתא: חנה ביקשה בן שיהי' 'לא חכם ולא טיפש', ונראה מן הפסוק כי בקשתה התקבלה במילואה, שהרי כך אמרה "אל הנער הזה התפללתי ויתן ה' לי את שאלתי אשר שאלתי מעמו" (ש"א שם:כז).

ושמואל זה, שהי' 'לא חכם ולא טיפש', הי' שקול כנגד משה ואהרן. ומכאן - אמר הגר"ח שמואלביץ - שגם מי שהוא 'זרע שמובלע בין אנשים', ואף מי שהוא 'לא חכם ולא טיפש', לא חכם במיוחד ולא מתבלט בעמדו בין הבריות - אפילו הוא יכול לגדול ולהעפיל ולהגיע לדרגה השקולה לדרגת משה ואהרן גם יחד ...

ללמדנו שאין גבול לדרגה שאליה יכול האדם לשאוף - ולהגיע!

"ותפתח הארץ את פיה ותבלע אותם ואת קרח וגו'" (טז:לב). איך נחשבת בליעה בארץ כעונש מדה כנגד מדה?

ברכות שנתקנו לאחר חתימת התלמוד

הברכה אין לבטלה אף שלא הוזכרה בפירושו בגמרא, דכבר אפשר שהיה לגאונים שתקנוה סמך מן התלמוד בזה, על כן לא בא הרא"ש בבכורות לבטל הברכה ההיא במקום שנהגו לאמרו, אלא שכתב טעם על אשכנז וצרפת שאין אומרים. מה שאין כן בברכת בתולים שהמנהג לאומרה, על כן לא ביטלה כלל. כן נראה לי ליישב דבריו של הרא"ש. והוא ראייה למה שכתב [בהג"ה] בברכת הנותן ליעף כח במקום שיש מנהג.

ואין להקשות מה יועיל המנהג כיון דאיכא חשש ברכה לבטלה, זה אינו, דכבר הוכיח ר"ת (תוס' ר"ה לג. ד"ה הא, קידושין לא. ד"ה גדול) הביאו הרא"ש בפרק קמא דקידושין (סי' מ"ט) שאין בזה משום לא תשא, כיון שמזכיר השם דרך ברכה אע"פ שאינו חייב בה, ומביא ראיות ברורות על זה. על כן נראה לענ"ד דכדי הוא המנהג בזה, ולא לבטל הברכה, מה שאין כן בברכת מגביה שפלים שזכר הב"י (ד"ה בקצת) שאין לאומרה שאינה בגמרא (ברכות ס:), ובזה אין מנהג כלל לאומרה, אע"פ שבאגודה (ברכות סי' ר"ח) זכר ברכה זאת וכתב שראה שישנה בקצת ספרי התלמוד כד מגביה רישיה אומר מגביה שפלים. ומטעם זה כתב מו"ח ז"ל (ב"ח ד"ה עור) שאין להסירה מן הסידורים, מה שאין כן בברכת סומך נופלים שלא הוזכרה כלל בשום ספר, שיש להסירה מן הסידורים. ונראה דכיון שאין מנהג ברור גם במגביה שפלים, אין להכניס עצמו בספק בזה ולא יאמרו אותה, וכו'.

על הא דכתב השו"ע אודות האומרים ברכת הנותן ליעף כח - 'ואין דבריהם נראין', איתא במג"א (סי' ק"ב): ובכנסת הגדולה כתב, חכם אחד העיד שחזר הרב ב"י בסוף ימיו וצוה לאומרו בשם ומלכות, ואני מחיתי, שלא לשנות מנהג קדמונים לאמרו בלא שם ומלכות, עכ"ל. ובכוונות כתב לאומרו, וכן כתבו הב"ח וסמ"ג.

והנהגה, לפי הט"ז, דעת הרא"ש ודעמי' דאין לברך ברכה שנתקנה לאחר חתימת התלמוד אלא א"כ כבר נהגו העם לאומרה.

אמנם, עיין במאירי בפ"ק דברכות (ד): שכתב אודות ברכת ברוך ה' לעולם שכתפילת ערבית: ואע"פ שראוי לתמוה היאך תקנו הגאונים ברכה בפני עצמה שלא ממתבע חכמים הראשונים, פרשו קצת חכמים שרשאים גדולי הדור לתקן נוסח ברכה מעקרא אע"פ שלא נקבעה. ויש בזה רמז בפרק הרואה (ברכות נו:): במה שאמרו שם; אנא לא הוה שמיע לי וקימתיה מסברא, וכן מה שמצינו נוסח ברכות מפי הגאונים שלא מן התלמוד כעין ברכת אלמון ואלמנה, וכעין ברכה שהתקין רב האי בענין פדיון הבן.

באו"ח (סי' מ"ו סע' ד') איתא: צריך לברך בכל יום שלא עשאני גוי שלא עשאני עבד, שלא עשאני אשה, והנשים מברכות שעשאני כרצונו.

וכותב הפרי חדש: שעשאני כרצונו - ולי נראה שאינן מברכות אלא הב' ברכות ראשונות, ותו לא, כיון דלא אשכחינן לה בגמרא, דכולי האי הו"ל לפרושי.

בסי' נ"א (סע' א') איתא: אומרים ברוך שאמר קודם פסוקי דזמרה וישתבח לאחריהם.

וכותב הפר"ח: תמהני, מאחר שנסתם ונחתם התלמוד, איך יכלו הגאונים לתקן ברכות מחודשות וכו'.

אמנם, עיין בט"ז (סק"א) דאיתא שם: כתב בתולעת יעקב בשם אור זרוע, שבח זה תקנוהו אנשי כנסת הגדול על פי פיתקא דנפל מן שמיא, ומצאוהו כתוב בו ויש בו פ"ז תיבות וכו', עכ"ל.

בספר החינוך בפ' קרח (מצוה שצ"ב) איתא: וכן למדנו רבותינו שכסדר הזה עושים פדיון הבן - מביאין כוס יין והדס לבית אבי הבן או למקום אחר והכהן שיבחר בו האב לתת לו פדיון בנו מברך תחילה על היין ועל ההדס, ואחר כך מברך ברכה זו: ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קידש עובר במעי אמו, ולארבעים יום חלק את איבריו רמ"ח איברים, ואחר כך נפח נשמה בו, כדכתיב (בראשית ב:ז): "ויפח באפיו נשמת חיים". עור ובשר הליבשו ובעצמות וגידים סיככו, כדכתיב (איוב י:יא): "עור ובשר תליבשני ובעצמות וגידים תסוככני". וצויה לו מאכל ומשתה דבש וחלב להתענג בו, וזימן לו שני מלאכי השרת לשומרו בתוך מעי אמו, כדכתיב (שם:יב): "חיים וחסד עשית עמדי וגו'". אמו אומרת 'זה בני בכורי שבו פתח הקב"ה דלתי בטני', אביו אומר 'זה בני בכורי הוא ואני מוזהר לפדותו', שנאמר (שמות יג:ג) "וכל בכור אדם בבניך תפדה". יהי רצון מלפניך ה' אלוקי שכשם שזכית אביו לפדותו כן תזכה לתורה לחופה ולמעשים טובים, ברוך אתה ה' מקדש בכורי ישראל לפדיונם.

בהערות שעל ספר החינוך הוצאת מכוון ירושלים איתא: ברכה זו היא מתקנת הגאונים, הובאה בתשובות הגאונים שערי תשובה (סי' מ"ז), ובהלכות בכורות להרמב"ן (פ"ח) דהכין אשכחינן בשמושא עתיקא דגאונים, ובבית יוסף הביא מתשובות הרשב"א (סי' ר' ותשנ"ח) שכתב שמצא ברכה זו לר"ח בפירושו החומש בפרשת שופטים, ובהלכות פדיון בכור להרא"ש בסוף מס' בכורות, ובאבודרהם הל' ברכות, ועוד, וכתב הרא"ש: ולא נהגו לברך הכהן ברכה זו בצרפת ובאשכנז, דלא מצינו שמברכין שום ברכה שלא הוזכרה במשנה או בתוספתא או בגמרא, כי אחרי סידור רב אשי ורבינא לא נתחדשה ברכה. ועוד, למה יברך, הכהן אינו עושה שום מצוה אלא מקבל מתנות כהונה.

במנחת חינוך (סי' ק"ד) איתא: והברכה הארוכה [שהביא ספר החינוך] שמברך הכהן, הרמב"ם [אינו מביא זה, וגם הרא"ש (פ"ק דקידושין סי' מ"א) חולק על זה דלא נזכר בתלמוד. ומה שקשה על הרא"ש מברכת בתולים שהסכים לאומרה בפ"ק דכתובות סי' ט"ו [אע"ג דלא הוזכרה בתלמוד] עיין בט"ז (או"ח סי' מ"ו סק"ו)]. ועיין בפרי חדש (ריש סי' נ"א) לענין ברכת ברוך שאמר, וכבר דברו מזה האחרונים.

באו"ח (סי' מ"ו סע' ו') כותב השו"ע: יש נוהגין לברך הנותן ליעף כח ואין דבריהם נראים. ומוסיף הרמ"א: אך המנהג פשוט בבני אשכנזים לאומרה.

על מ"ש המחבר: 'ואין דבריהם נראין', מסביר הט"ז (סק"ז) דאע"פ שנתן הטור טעם לסידורי אשכנז שיש ברכה זאת, שנתקנה על פי הכתוב: "חדשים לבקרים וכו'" (איכה ג:כא), מ"מ כיון שהברכה ליתא בגמרא, על כן אין לאומרה, וכ"כ רש"ל בתשובות (סי' ס"ד). והנה בסמ"ג (עשין כ"ז, קיד). חשב ג"כ ברכה זאת וכבר העיד רמ"א על המנהג בבני אשכנזים שיש לאומרה, ואין אחר המנהג כלום. ונראה ראייה לזה דיש לסמוך על המנהג, דקשין לי דברי הרא"ש אהדדי, דבפרק בתרא דבכורות (סי' ח') ובפרק קמא דקידושין (סי' מ"א) העתיק הרא"ש ברכה שאומרים על פדיון הבכור אשר קידש עובר ממעי אמו וכו'. וסיים על זה בצרפת ואשכנז לא נהגו לברכה זו, דלא מצינו שום ברכה שלא הוזכרה בתלמוד, כי אחרי סידור רב אשי לא מצינו שנתחדשה ברכה, עכ"ל. ובריש פרק קמא דכתובות (סי' ט"ו) הביא ברכת בתולים אשר צג אגוז כו', וכתב על זה ואפשר שברכה זאת תקנוהו הגאונים ז"ל (בה"ג ריש הל' כתובות), ומסתבר לברכה אחר שמצא בתולים, עכ"ל. הרי סתר את דברי עצמו, שאין לומר ברכה שלא הוזכר בגמרא.

ואי אפשר ליישב אלא בדרך זה, דאם יש כבר מנהג לומר אותה

ולפ"ז באמת נתקנה קודם חתימת התלמוד ע"י אנשי כנסת הגדולה.

הברכי יוסף (סי' נ"א סק"א) מביא את תמיהת הפר"ח, וכותב: ואין כאן תימה, דמוכה דברכת ברוך שאמר היא תקנה קדומה קודם התלמוד, דבזוהר מזכירה. ותו, דהטור כתב משם ס' היכלות דיש בו פ"ז תיבות וכמדומה שפרקי היכלות הם מר' ישמעאל א' מעשרה הרוגי מלכות. ותו, דבירושלמי (הגה"מ פ"ז דברכות) אמרו השח בין ישתבח ליוצר וכו', וכן הוא במדרש. אלמא, ברכת ישתבח בזמן שחובר הירושלמי דקדים טובא לכבלי כבר היתה מתוקנת, וברוך שאמר וישתבח בדיבור א' נאמרו, זו לפני פסוקי דזמרה וזו לאחריהם.

באו"ח סי' רכ"ה (סע' ב') כותב הרמ"א: יש אומרים מי שנעשה בנו בר מצוה יברך בא"י אמ"ה שפטרני מעונשו של זה, וטוב לברך בלא שם ומלכות. ועיין בבאיור הגר"א שמביא ממרדכי הגדול שיש לומר ברכה זו בשם ומלכות. ומציין הגר"א שמקור ברכה זו הוא במדרש רבה פ' תולדות (פס"ג: י"ד). ודעת הרמ"א שלא לאומרה בשם ומלכות היא מפני שלא הוזכרה בתלמוד.

בספר אוצר פדיון הבן (ה"ב עמ' ת"ל) איתא: והנה מצאנו ברכות שהעולם נוהגים לאומרם, אף שלא הוזכרו במשנה או בתוספתא או בגמרא. הרא"ש עצמו (ברכות סי' א'), מביא בשם רב עמרם גאון לברך על קריאת שמע שעל המטה, וראה שם בדברי הרא"ש עוד. ובדברי התוס' (ריש ברכות) דקריאת שמע שעל המטה היא משום מזיקין, ואין לברך על דבר שנתקן משום סכנה, ולכן אין מברכין על נטילת ידים

במים אחרונים. עוד מביא הרא"ש (פרק קמא דכתובות סי' ט"ו) ברכת הבתולים שבתקנת הגאונים, ולא יצא לערער בזה משום ברכה שלא הוזכרה בש"ס. וכן מביא הרא"ש (פרק ב' דשבת סי' י"ח), בשם סידור רב עמרם גאון, לברך על הדלקת נרות של שבת. וגם היא ברכה שהותקנה, אחר חתימת הש"ס. וכן ברכה הנהוגה לומר כשנעשה בנו בר מצוה, ברוך שפטרני מעונשו של זה, אשר אנו נוהגים לאומרה בלא שם ומלכות, וכמו שפסק הרמ"א (או"ח סי' רכ"ה סע' ב'). אכן מביא שם בשם המהרי"ל שעשה ברכה זו בשם ומלכות. והגר"א ז"ל התיר לאמרה, מפני שהוזכרה במדרש [והוא במדרש רבה פרשת תולדות (בראשית פס"ג: י"ד)] וגם בחיי אדם שם כתב, דהמברך לא הפסיד. וכן מצינו עוד ברכות שלא נתקנו בגמרא, ברכת הדיינים בחליצה, מובא בשו"ע (אה"ע"ז סי' קס"ט סע' נ"ז), ועוד.

בספר אוצר ברכות המצות (עמ' ל"ג) מביא מספר מי באר מים חיים שכתב לחדש ולחלק בין ברכת המצות לברכת השבח והנהנין, דברכת המצות לא מבעי לירושלמי ריש פ' כיצד מברכין דסובר ברכת התורה וברכת המצות הם דאורייתא ויליף לה מקרא ואתנה לך את הלוחות האבן, ולפ"ז בודאי יש לכל מצוה ברכה אפי' אם לא נזכר בש"ס שלפנינו כמש"כ הב"ח אלא אפי' אי אמרינן ברכת המצות דרבנן, מ"מ כיון דאמרו חכמים דצריך לברך על המצות ודאי יכול לברך על כל ברכה ולא הוי ברכה שנתחדשה דודאי תקנו אפי' אם לא נאמר בש"ס, משו"ה שפיר כ' הטור בסתם דמברך לקבוע מזוזה ועל הדלקת נר שבת ויו"ט ועל עירובי חצרות, עכ"ל, [וע"ש שמתנצל דאין דרכו לחדש דברים שאין להם יסוד בראשונים, מ"מ מחמת קושי' החזקות נ"ל כן].

לז"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לז"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לז"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

PARSHAS KORACH
© COPYRIGHT 2024
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

נדב בן דבורה לרפ"ש

רוחמה ליבא בת רבקה לרפ"ש
פעסא רחל בת דבורה לרפ"ש
צביה חיה בת לאה ברעניא לרפ"ש

“ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי” (טז:א)
“And Korach ben Yitzhar ben Kehas ben Leivi began a rebellion...”

Rashi notes that Korach's lineage is not traced back to Yaakov because Yaakov had prayed that his name not be mentioned in connection with Korach's rebellion.

The *Hadar Zekeinim* deduces from this that one may flaunt his *Yichus* only if it will enable him to help and influence others positively in the performance of Mitzvos and *Avodas Hashem*. However, concerning disputes and discord, one dare not rely on his *Yichus* and think that he has special status because of his prominent ancestors.

“ויקח קרח” (טז:א)

“And Korach took ...”

Chazal (Sanhedrin 109) explain these words as meaning that Korach made a bad purchase for himself.

Hagaon Rav Gavriel Zev Margolis, Z'T'L' interpreted this according to the words of Chazal who said that Korach bribed the 250 heads of the Sanhedrin into joining his rebellion. Thus, the word *Vayikach* means: “he purchased” - for he acquired their loyalty through money. However, this turned out to be a bad deal for everyone involved.

“המעט מכם כי הבדיל אלקי ישראל אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם אליו וגו' ובקשתם גם כהונה” (טז:ט-י)

“Is it insignificant to you that Hashem, the G-d of Israel has separated you from the congregation of Israel to draw you close to Him ... and you seek Kehuna as well?”

What was Moshe's argument against Korach; isn't it human nature to desire more than one has?

The *Nesivos* answers that Chazal say that Leivi was the smallest of all the tribes because their great responsibilities in carrying the Aron and in other holy matters made them susceptible to not fulfilling them properly, for which they were punished severely. This is what Moshe told Korach: *Hame'at Mikem* - you, [the Levi'im] already are the smallest of the tribes because Hashem has separated you for the holy responsibilities of serving Him and He deals with you very strictly. If so, why

do you seek the Kehuna which entails even more responsibilities - and more danger?

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

The Rambam (Hil. Ma'aseir 1:17) and the Shulchan Aruch (Y.D. 331) rule that if one separated Teruma and Ma'aseir one after the other with no interruption between them, he may recite one Bracha: *אקב"ו להפריש תרומה ומעשר*.

Based on this, many Poskim rule that one can include the Mitzvos of *Eiruvei Tavshilin* and *Eiruvei Chatzeiros* in one Bracha: *על עירובי חצרות ותבשילין* or *אקב"ו על העירובין* (see *Mateh Efraim* 581, M.B. 366:79, *Sha'arei Teshuva*, O.C. 527, *Chayei Adam* 101).

Hagaon Rav Shlomo Kluger, Z'T'L' (*Teshuvos U'vacharta Bachaim* 124) distinguishes between *Trumos* and *Ma'asros* - which both come to permit eating the food that they were separated from - and *Eiruvei Chatzeiros* and *Eiruvei Tavshilin*, which are two independent Mitzvos that cannot be included in one Bracha.

Also see *Teshuvos HaRivash* (364), *Beis Efraim* (O.C. 4) and *Yad Eliyahu* (Rogler, 11).

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) Who was Dason married to?
- 2) May one designate more than one fortieth of his crops as Teruma?
- 3) How is it possible for one man to be obligated to recite the Bracha on a *Pidyon Haben* twice in his life?
- 4) When Aharon's staff was saved for posterity, did the flowers and almonds remain on it?
- 5) How did Korach become wealthy?
- 6) From where did the staffs of the Nesi'im come?
- 7) Which two people, mentioned in this week's Parsha, had worms coming from their tents?
- 8) When the earth opened to swallow the congregation of Korach, what happened to the sons of Korach?
- 9) Which Bracha that begins with “ברוך אתה ה'” has [at least] 112 words?
- 10) For which type of *Pidyon* (redemption) does one trans-

gress a negative prohibition?

- 11) Was it permissible for a Yisroel to play the musical instruments in the Beis Hamikdash?
- 12) Who encouraged Korach to proceed with his *Machlokes* by telling him that Shmuel was going to be descended from him?

ANSWERS

- 1) According to one interpretation of the Midrash (Shemos Rabba 1:29), Dason was married to Shlomis bas Divri (see, however, Yalkut Shimoni Parshas Emor 657 that says that she was married to Dan's grandson).
- 2) According to Rabbi Akiva and Rabbi Tarfon, one may separate more than one fortieth of his crops as Teruma, as long as he leaves a small portion for himself (Terumos 4:5, Rambam Hil. Terumos 3:5).
- 3) If a man marries twice, each time to a woman who had no children previously, and he has a firstborn son from each, he makes a Pidyon Haben for each, and a Bracha for each (see Yoreh Deah 305:27).
- 4) The flowers and almonds remained on Aharon's staff when it was saved for posterity (Yoma 52b).
- 5) Korach found one (according to the Gemorah in Sanhedrin 110a) or two (according to the Targum Yonoson 16:19) of the treasure troves that Yoseif had hidden.
- 6) According to the Midrash (Bemidbar Rabba 18:23) Moshe took a large beam of wood and cut it into twelve pieces.
- 7) After Dossan and Aviram left over Mon so that they could say that they gathered it on Shabbos, the Mon became infested with worms, and swarms of worms

left their tents and went to the tents of the rest of Bnei Yisroel (Midrash Tanchuma, Tetzaveh 11).

- 8) According to the Gemorah (Sanhedrin 110a) Hashem prepared a high place for them in Gehinom, and they did not die. According to the Midrash Shocheir Tov, the earth under them did not collapse, and it appeared as though they were standing on three pillars.
- 9) According to the Sefer Hachinuch (393), after reciting the Bracha on the wine at a *Pidyon Haben*, the Kohein then recites a very long Bracha.
- 10) If one redeems the firstborn of a *בהמה טהורה*, he has violated a *Lav* (see Chinuch 393).
- 11) Yes (Rambam, Hil. Klei Hamikdash 3:3).
- 12) His wife (see Rokei'ach on Bemidbar 16:3).

HAKARAS HATOV

This issue is dedicated in memory of Mrs. Shayve Zucker A"H

NOW AVAILABLE

The sefer *נר מתתיהו* is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood. Please be in touch via email.

The sefer *מצא טוב* on *שמחות* and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

The material for this issue has been reprinted from previous years